

Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL III.

Pokračování.

"Nezapomínej mne příliš rychle ze svého srdce, Fanny... myšlenka, že jednou nebudu pro tebe ničím, je pro moji umrtvující!"
"Georgu, jak můžeš být tak sobecký a tak rozmařený. Až na bude největší blaženosti s jinou, můžeš být pro tebe potěšením jistou, že já pořád vysílám toužebné a zkomoucené zraky za uplynulými dny? Nikoliv, takovým tě nerada vidím. Raději mne žádej, abych na tebe zapoměla, neboť tuto prosbu budu den co den vysílati k Bohu!"
"Vždyť on tě vysílá!" zavzdychl Georg a přitiskl prudce ruku Fanninu ke svým rtům a k svému srdci.

Po půl hodince opouští Strand. Když Georg odešel, našly city Fanniny přechod nikoliv v divokém šílení, nýbrž v hořkých slzách přímo ze srdce, v slzách zármutku tak nesmírného, že nebyla s to změřiti jeho rozsah.
Nyní zřekla se, zamítla navždy rozkošnou naději, která jí od jejího nejčasnějšího mládí po vzbuzovala ke všemu ušlechtilému a čistému, naději na život plný nevýslovné blažené radosti po jeho boku.

Kam se ukrýly všechny ty skvoucí hvězdy zářící na nebi její lásky? Již dávno spadaly ponezáhl jedna za druhou, a těch několik, co jich ještě zbylo, nyní vyhaslo úplně.

S politováním viděla Fanny, jak všechny mizí, viděla se ujednou obklopenou samým temnem a nocí. Stále bohatší ronila slzy, stále ohnivější vysílala modlitby, aby se alespoň jedna její hezká hvězda vrátila: vždyť by musela zahynouti v samých studených stnech, které jí zabívaly.

A ten, na jehož mocný velitelský pokyn rozlhlají se a nasnou světlá světla, smívala se nad Fanniným umrtvujícím zármutkem a vrátili jí dvě její ztracené hvězdy.
Zp. v. zdály se jí tyto hvězdy temnými body, ale rostly vždy víc a konečně rozšířily se kol nich proud světla, jenž dal trpící ženě tušiti, že dva přátelé věrnější než ostatní neopustí jí nyní nikdy. Brzo cítila v celém svém nitru povznášející účinek jejich blízkosti, a když poznała, že jsou to milé hvězdy vry a mladistvé důvěry, které jí zůstaly věrné, rozvěkla se její duše k takové hluboké a vroucí vděčnosti k tomu, jež je poslal, by jí zátily v temnu, že ona svatě slibovala, že jí nebudou marné svítiti.

Tři dny uplynuly od rozhodujícího dne, když se Georg vrátil domů.
Starostlivě pozoroval Letsler a věrný, přívětivý Karolus, jak jeho trpký a němý zármutek hrozí nejkřodlivěji účinkovati na jeho křehkou duši.

Nebyl si ani podobou. Žádná radost ho nedojímala a ačkoliv se všemožně snažil tvářiti se klidným, aby nezarmoutil otce, bylo zřejmo, že se jen nutí, až to takřka přesahuje jeho síly. Výchytí své domů, že ublížil Fanny, dotýkaly se bolestně jeho srdce.

Proklíraje buď své milostné poblouzení, pro něž ztratil nejvzácnější, buď zas svou slabost, že vězí v neúspěšném neklidu, když na štěstí kývl od Hallandského pobřeží, buď tu touhu po blaženosti, které snad nikdy nenabude bez výčitek s některé strany — viděl stále a stále zdrcenější, jak mřít den za dnem.

"Bože, tude to tak stále trvat!" pronesl Karolus jednoho dne k Letslerovi, když se Georg procházel před domkem. "Ona mne dala kořálkem, toť jasno nad světlou boží. Víte-li pane Letslere, že jsem si v též, když zde byla dcera chefova (měla na mnu věru oči, že by byly ocarovaly i starého chlápíka), myslil, že se asi Georg spálil na obou místech. A že ona, ta černooká, se také spálila, na to bych vsadil krk — vždyť by jinak neměla přičiny dávatí tolik otáček."
Letsler přikývl mlčky v souhlasu.

"Ano, ano, pochopil a četl jsem vše tak jasně, jako čtu otce náš, že slečna Fanny svým velkým důvtipem brzo to nahlédla, neboť ač je velmi šlechtná, poznal jsem nicméně z jejího hovoru se slečnou, že jí není příliš nakloněna. Nuže, pane Letslere, když je tomu tak, že Fanny ho věčně odmítá, tedy mu jistě nedá brzo přiznauv odpověď, neboť je na

mou věru dívka, která ví, jak jednat! A proto myslím, že by bylo dobře, kdybyste mu, pane Letslere, řekl přímo, aby už přestal tak zde choditi, aby doal si odvahy a odjel na Helgenas — jakmile tam přijde, přestane jeho těžké zadumání."

"Myslíš tak skutečně?"
"Ano, dcera chefova se také přičiní a až to bude mezi nimi ujednáno, bude zase dobře. Pamatuj se dobře, jak to bylo, když jsem se sám nemohl rozhodnouti: na jedné straně byla láska k Johanne a na druhé touha po pašeráckém životě. Konečně dostala láska ode mne slib, a když jsem jej složil, cítil jsem v nitru takový klid, jako kdybych v něm nikdy nebyl bojoval nějaký spor."
"Je veliký rozdíl mezi tvým poměrem a mély poměrem Georgo vým milý Karole!"

"Nemyslíš bych, pane Letslere! On pašoval lásku a vozil zakázané zboží z jedné země do druhé. Já jsem pašoval koňák a kofulku: v tom je všechen rozdíl — a co se týče celního podvábění, že není lepším dodávati milostná ujištění, nemající boží pečeti (a tak jednatí ti, kdož na mou tě, přitáží dnes sem a zitra tam), než dodávati sudy koňáku bez známky královského celního úřadu."
"Máš pravdu Karole! Chyba Georgova je beze sporu velmi škodlivá."
"Tak jest, pane Letslere, to rád slyším a ještě raději bych viděl, kdyby takhle nepřijemnost nebyla se našemu kapitánu vůbec udála. Jsem si jist, jako že žiji, že mu připravilo souzení mnohou horkou lázeň k vůli Fanny. A nyní, co se stalo, stalo se, on musí odsud a oženiti se: potom bude tak řádný v záležitostech lásky, jako je ve všem ostatním!"

"Ale Fanny... Fanny?"
"Ah, ona je chvála Bohu žen ská, která se dovede sama utišiti: nepatří k tomu druhu žen, které ztrácejí mysl, ztráť-li lásku. Vsa-dil bych se, že by věnovala Georgovi svou nejčistší krev přímo ze srdce, kdyby jí bylo zapotřebí pro jeho blaho, a přec může ho viděti odcházeti k jině. Zlobím se, až se všecek potím, když vzpomenu, že mu taková žena vylouzne z rukou... avšak raději mlčím."
"Já také!" řekl Letsler...
"Ale může být Georg bez ní šťasten?"

"Doutám, že ano! Chefova dcera je také krásná, že se zdí takřka sličnější než Fanny. Kdybych jí nebyl viděl s jejíma velkýma černýma očima, černějšími než uhebné perly náhrdelníku Johanne a přec tak zářivými, že jsem takového lesku jakživ neviděl na slunci ani na měsíci, nebo na hvězdách, nebyl bych nikdy Georgovi odpustil, že si oblíbil jinou, když už byl Fanny vlastně zavázán. Ale není nikdy dobře přijíti takovým očím na blízko, a když uvážíme jednoho s druhým, bylo od něho přece jen hezké, že dovedl se přemoci, a že přijel domů a ucházel se znova o Fanny. Jednal aspoň jak vůbec poctivě muž má jednat!"

"Elvira má v tobě dobrého přímluvčího."
"Eh, ano! Ačkoliv by mne ani mořská paouza nezlákala, abych byl nevěrným té, které jsem jednou přisahal lásku až do hrobu, přece někdy rád vidím hezké ženy... a myslím, že jste sám, pane Letslere, vypadal oživeně, když jste zde měl její návštěvu."

Příchod Georgův přerušil rozmluvu.
Téhož večera promluvil s ním Letsler.
Bylo milo poslouchati, jak životem umdlený otec snažil se utěšiti a obveseliti mladého syna.
"Co mám dělati?" zvolal Georg.
"Kdybys se, otče, přece dal přemluvit a šel se mnou, mohli bychom, jakmile by brigga byla připravena, odplouti, abychom se brzo nevrátili. Jen na moji jsem dokonale šťasten. Na souši, kde nemám velení, bývám poplaven různými zmatenými velitelskými rozkazy."

"Toho přičinou asi je, že zde posloucháš dvě vlády, drabý hochu. Ale nyní, když jedna odložila žezlo, můžeš vylučně oddati se druhému — a tak nastane ve všem harmonie."
"Harmonie, otče! Je Fanny taková, aby se na ni mohlo ležce zapomenouti?"
"Nemyslíš bych hochu. Ale když jsi dostal od ní podruhé od

mitnutí, má mti v tvém srdci, jakož i v tvé vzpomínce místo jako přítelka z mládí..." Letsler vypravoval nyní Georgovi o své rozmluvě s Karolem a o jeho přátelské radě.

"Ach, můj počestný Karolus — je příliš jemnocitný, než aby přišel ke mně sám, když jsem k němu neptal. Nuže dobře, otče, zbývá mně nyní jen dvojitě buď zůstat zde a trápit se, anebo odjeti tam, kde se domnívám, že jsem postrádán. Ale nejprv dopiši Fanny. Možná, že se ona za ty týdny změníla. A až to dopadne jakkoliv, alespoň budu potom klidný. Odmítne-li mne po třetí, pak jsi sám Bůh, připravím si zavazadla."

Letsler neprotivil se rozhodnutí synovu.
Georg ztrávil většinu noci skládaje umluvené psaní, které mělo Fanny alespoň ukázati, jak byla mu milá a jak pro ni truchlil.

Ráno odjel Nisse s posledním tím dopisem na Strand.
Mladý kapitán ztrávil následující dobu v znepokojivém neklidu: jeho duše byla nyní u Fanny jako jeho psaní. A tiskárka fikal si v duchu: "Kdybych miloval Elviru sebe víc — ztratil-li Fanny, ztratil tím nejlepší."
Večer vrátil se Nisse s malým psaníčkem.

Obsahovalo pouze tyto řádky.
"Žehnej Ti Bůh, Georgu! Někdy další odpovědi mimo tu, kterou jsi už dostal, nemáš zapotřebí. Doufám, že bude brzo slyšeti o tom, že's zaměnil Svatojanskou skálu za jiné místo! Ať potom zakotvíš kdekoli, všude Tě provází mé nejlepší přání."
Fanny."

Chvilí stál Georg nehybně s přivřenými víčky, aby mu slzy nevyhrkly na tváře. Než nedosáhl toho: padly na Fannin dopis, který on, když jej byl ještě jednou přečetl, s prudkým rozchevřením zase složil a položil k ostatním jejím dopisům.

Abyste tyto dopisy vrátil, o tom nemohlo být řeči. A poněvadž se nechtěl připraviti o trapnou zábavu čísti je někdy znova, započel t. u. n. u. poklad a odevzdal balíček otci bez vší pozornosti.
"Mám jí je vrátiti aneb spáliti, synu?"
"Ani to, ani to, otče! Jednou v budoucnu, hezky pozdě, až poněkud se uklidním, chci je opět čísti, ale přijde-li ona sem, poždravuj ji ode mne a řekni jí, že třebas opovrhla státi se manželkou Georga Letslera, má v něm nicméně přítěle, jehož věrná účta a věčná bratrská láska nikdy se nezmění ani nezmenší!"

Georg pronesl tato slova se zvláštním klidem, ale jeho bledé tváře dokazovaly, že se klid vzdal pouze na zevnějšku.
"Tak jest, milý synu. Jakmile jsi pronesl tato slova, vím již, že's zachráněn, neboť nyní ti zbývá pouze jediná cesta."
"Ano, otče," řekl Georg, "nyní mám pouze jednu cestu... Dej mně své laskavé požehnání — neboť otčké požehnání bývá vždy vyslyšeno!"
Dojat položil Letsler chvějící ruce na hlavu synovu.

Ubohý samotář hrozil se citů nesmírné radosti proudící jeho duší — ale zdálo se mu, že mu jeho anděl strážný našeptává: "Kochej se tím bez starostí! Je ti dovoleno býti šťasten, poněvadž jsi odevzdal zcela do rukou Božích svých pozemská práva."
"Oh, otče, nyní jsi nicméně šťasten — tak mně to povídá tvůj pohled."
"Jsem, milý Georgu, jsem šťasten, dojat hluboce a navždy vděčen... Milost Boží je neob-sáhla!"

Syn stiskl něžně ruku otcovu a vyšel, aby poslal poslední pohled na rozloučenou a k přibytku Fanninu...
Druhého dne pomáhal Karolus Georgovi při balení zavazadel a poněvadž dobře pozoroval, že kapitán není v dobrém náladě, vypočetl se občas v malý, koněšivý hovor, jako třeba: "Jen od vahu, kapitáne! Když čácký muž vyhověl své povinnosti, může pohlednouti směle štěstí i neštěstí do tváře. Nepřítvtejte však zbytečně časem, připomínám vám to nyní a vždycky! Věte mně, budeme zde v stálém čekání a strachu, než se dovíme, že jste vjel do přístavu — není příliš zdřavo dlouho venku křivovati moře. A rovněž jsi s jejími černými hedvábnými vlasy a černými okouzlujícíma očima... Ale raději přestaňme! Kapitán Georg vyzná se příliš dobře v navigaci, že najde ležce cestu, podle potřeby jak zákon a Petter Gran za svého života říká vau."

Nyní se musil dáti Georg do smíchu a podáváje zároveň ruku dobráckému Karolovi, řekl mu: "Pokusím se, abych zplna vyhověl tvé krásné myšlence o mých ználostech... Mám ji pozdravovati

od tebe?" — "Ano, třebas třebrát, kapitáne, neopovrhne-li ona že je příliš hodná, než aby byla hrdou a nyní ještě důvěrně slovíčko: Nekormtíte se pro Fanny, ne trápěte se výčtkami, neboť kdyby vás byla chtěla, byla by si vás vzala! Fanny věděla, co je dobré. A dokud budu živ, nebude ona postrádati podpory ani rady, ačkoliv je ona taková, že si umí pomoci a raditi sama."
"Právě v této záležitosti chtěl jsem si s tebou promluvit: sám se totiž neodvažuji, ale nikoliv pro nynější, nabízetí jí svou pomoc. A kdyby obchodní záležitosti patrona Holmera... snad mně rozumíš?"
"Zcela dobře, kapitáne, a bude-li to příliš hrozné, dopiši vám, abychom se mohli spolu poraditi. Ale jinak mám za to, že s takovou dobrou hlavou a důvtipem, jakého se dostalo Fanny, nebude mti ona nikdy zapotřebí větší pomoci, než jaké lze zaopatřiti doma."

Provázen nejúplnějším zehaňním otcovým, nastoupil Georg důležitou cestu.
Karolus doprovodil ho hezký kus cesty.
Oč se Georg blížil k Helgenasu — kamž vlivem své stáří dlejší se náklady spěchal chvilí s rychlostí kurýra, chvilí s veškerou plavivou zdoluhavostí člověka, který nemíná jinak cestovati než krůček za krůčkem — o to ubývalo jeho jistoty v šťastný výsledek.
Je ovšem milován... o tom byl úplně přesvědčen. Ale nebyl též milován od Fanny a přece byl jí odmítnut! Jakým právem může si dovolit věřiti, že Elvira přijme toho, který teprve, když byl třebrát jinou odmítnut, vrací se ke konečné kni...
Hrdost Elvirina je věru jistě mnohem ušlechtilější, než aby nějaká třebrnost nabyla moci nad jeho srdcem. Ona neposlouchá výlučně jen hlasu rozumu: nebude dlouho rozvažovati, bude-li se jednati o to, má-li dáti a přijati slib lásky, pokud... pokud lze za to mti, že láska výlučně zaujímá její srdce... Georg neodvažoval se domysliti do konce.

V prvých dnech února hrčel jeho povoz po zadním dvoře Helgenasu.
Šero odpočívalo již nad zemí, ale na hvězdojásné obloze svítily široce měsíc a jeho bledý stříbrný lesk padal do oken staré věže. V křídlech budovy zářila dosud na více místech světla, ale mály saionek byl již opuštěn.
Když Georg krácel po dvoře k Igneliovu křídlu, připadalo mu, jakoby obrovité sochy u schodů pokyvovaly hlavami a dávaly mu pozdrav.

"Ano, ano," pomyslí si, "vy jste nejstarší a máte za to, že vám patří dáti mně první pozdrav. Oj, ty stará pověsti, ty milý Helgenasi, rozveďte svou náruč a věnujte klid a spokojenost tomu, kterýž nyní přichází prositi té do domov pro svůj zbývající život... Kdežli si snad odstříci syna bývalého kráta svého?"
Čeledín, který právě v té chvíli šel dvorem, vyrušil Georga z jeho uvažování.
A když Georg dostal na svou otázku, odjel-li panstvo, zpráva, že vojenský kapitán je na Axelholmu, ale slečna že je doma, změnil svůj plán, aby nejprv vyhledal Ignelia.

V salonku byla ovšem pořád ještě tma, avšak Elvira, která má ráda měsíční svit, bude snad jistě tam seděti? Má jí překvapiti — nikdy se mu nenaskytne taková vhodná příležitost, aby se přesvědčil, jak jeho příchod bude uvítán!

Když byl dal několik rozkazů, týkajících se jeho zavazadel, krácel spěšně k pravému křídlu, ale jeho úmysl nebyl by se bezmála podařil, neboť v přední setkal se služebním, který chtěl to hned jít oznámit slečně. Avšak než tento vzal za kliku, uchopil ho Georg rázně za ramię a otevřel sám dveře.

V předpokojí hořela jediná lampa. Dvě do salonku byly pootevřeny.
U těchto dvou naslouchal několik okamžiků se zadržným dechem.
Neslyšel odtamtud ničeho... Ah, patrně tam ona není!
Vešel tam však.
Kročil jeho nebylo na koberci slyšeti.

Na malé pohovce seděla Elvira. Hlavu měla napolo opřenou o dlaň.
Nepohlížela na měsíční svit, který však přes to obléval celou její postavu svým nádherným leskem.
Toužebné pohledy Georgovy spočívaly na ní, kteréž netušila jeho blízkosti. Ještě jednou zařetl chvatný povzdech napětí k Fanny — ví Bůh, byl-li to povzdech vděčnosti... "ach!"

Orkud vzniklo toto slabé "ach", kteréž zavznělo tak blízko u ní? Elvira nadzvedla hlavu a po hledla ke dveřím.
"Dobrý Bože, Georgu... kapitáne Letslere!"
Nedospěla dále: stál již u ní. Jeho rozchevření, jeho pohledy prozradily vše, kdežto jeho rty vykokotaly pouze jediné slovo: "Elviro!"
Pouze jediný lehký výkřik, avšak obsahující víc než neúplně oňší přiznání, vylouzl se rtů Elviriných.

O nějakém srovnání s pořádným nápadnictvím nemohlo býti řeči. Obě ohavné duše měly pouze city a je došti řečeno tím, že i měsíc, který viděl uzavřati tolik milostných svarků, byl tak pře kvapen pápaly planoucími v jejich nitru, že pokládal své světlo za zbytečno v tom okamžiku a že ustoupil do stínu...
Oba sedící na malé pohovce nepovšimli si temna. Hně však bylo, že neslyšeli jak se zastavil u schodů kočár, jak se venku ozývají hlasy — ne, nic neslyšeli, až vojenský kapitán sám vešel stáříkem Igneliem se světkou vstoupil do salonu, a kdyby Ignelius, maje na štěstí ještě dobrý zrak, nebyl rychle přivlel dveře, byl by za nimi následoval i slaba.

"Ke kozlu... Georgu... na mou věru... ztratil jsi rozum, hochu... Odkud přicházíš?"
"Přimo s nebe, pane kapitáne!"
A s blýskajícím se zraky postavil se Georg kvapně před svého bývalého chefa!
"A ty, milá slečno!"
Elvira uchýlila se k otci, kterýž stejně překvapen jako měsíc pozoroval výraz omamného lesku rozkládajícího se po tvářích mladých lidí.
Její sydlivost stěží vydržela usmívavého pohledu otcova, ale na jejích rtech vzrůsel se neobyčejně blahý výraz, když odpověděla: "Já, otče — já jsem mu byla společnicí!"
"Ale jakým právem odvážíš jste se, nezptavě se mne, uzavřiti svazek? Nyní chápu velmi dobře, Georgu, že's úplně volný, avšak..."

"Nikoliv, probůh, jen ne takové tvrzení! Nebyl jsem nikdy svo bodnější než jsem, kdy jsem byl vázán pro celý život, a že se to stalo proti vašemu vědomí tím nejsmílnějším vinem i kdyby mne to stálo život, nemohu říci, jak jsem se dostal do nebe! A co se stalo, stalo se a proto..."
"... proto myslím, že učiním nejlepe, budu-li se domnívat, že jsem už svůj souhlas dal? Nuže, s Pánem Bohem!"
Šťastný otec rozvešel náruč pro oba...
"Jsi však přesvědčena, milé dítě (jeho rty dotkly se něžně čela Elvirina), že dovedeš upoutati k sobě tohoto motýla?"
"Jsem otče: on se neodvážil nikdy odletěti ode mne."
"Nikdy, kř díle motýlí jsou máe na vždy ulomena: mé nešťastné bloudící srdce naslo konečně přístav pro život, pro věčnost!"
Nyní zavládlo ticho v tříčlenné skupině.

Nikdo si nepovšiml starého Ignelia, kterýž zde stál se svící v ruce, co velké slzy radosti tíhly se po svrášcích tváří, a co vroucí modlitby za syna barona Wilhelma a za jeho mladou nevěstu planuly mu na rtech.

JEDENÁCTÉ OBDOBÍ.
Zase jednou na Volnoplavci.
XI.
V Torexkovi, dne 7 dubna.
Opět Ti píši, otče! Za své horečné činnosti uloupím si občas nějakou chvilku, abych mohl s Tebou hovořiti. Tentokrát Ti mohu pověděti, že moje krásná Elvira Koraelie bude za měsíc hotova a může vylouti z přístavu.
Pojeďu nejprv do Kodané, abych odevzdal náklad, který jsem zde na podzim složil do skladu — potom asi zamřím moje cesta do Anglie nebo Holandska — co bude vhodnější. Doufám, že moje staré štěstí mti výhodný náklad neobrátí se mi tentokrát zády! A mimo to, otče, mimo to... Jaké novinky mám Ti ještě sdělití!

Jak otče víš, odložil vojenský kapitán sňatek na podzim, až se vrátím z cest. Nebyl jsem příliš spokojen s tím zařízením, ale do kud jsem byl na Helgenasu, nedověl jsem si vše úplně vjasnití, jak velká je doba od 3. února do konce října, neboť mně musíš, otče, rozuměti, že počítání času tenkrát bylo u mne docela jiné než dříve, ať jsem býval na moři nebo na souši.

Když jsem však přišel sem do Torexkova, začal jsem počítati čas podle starého způsobu, pouze s tím rozdílem, že mne nyní přetvářal přes hlavu, a nemohl jsem ani pochopiti, jak taková spousta času se jednou ukončí.

Pokračování bud.

Best Service

The best service can be given only by a railroad equipped with the best road-bed, motive power, rolling stock and, above all, a force of men thoroughly disciplined and all pulling the same way.
That's the Burlington.

Chicago and East, Denver and West, Kansas City and South, St. Louis and Southwest, Montana and Northwest.

Burlington Route

Tickets, 1502 Farnam St.

The Flagman.

První český hudební závod.....

Veškeré dechové a smyčcové nástroje a všechny příslušenosti k nim.....

Hudebniny pro kapely a školy pro všechny nástroje.

České tahací harmoniky. Cenníky zasílám zdarma.

Jednatel firmy: V. F. Červený a Synové z Hradce Králové, hotovitelé světových hudebních nástrojů.

Louis Viták, 204 Wabash Ave., Chicago, Ill.

FAUST nejkrásnější PIVO V TRHU

.....čepuje žoviální náš hostinský.....

John Ondráček v Národní Síni.

O chutný zákusek není u Johna nikdy nouze. Kromě výtečným st. louským mal-važen osloužil vás též vybornými víny a likéry a jemnými doutníky.
Navštivte jej a podruhé jím nepřejete

Vkusné Hostinec
zariadení.....
Anton Linnemann
roh 136 a Dorcas ul.
Tel. L 2727 Anton Linnemann.

STORZ BREWING COMPANY

—VYRÁBÍ—

v sudech i lahvích a po celém západě rozesejá výtečný ležák.

A. N. Frick & Son Co.

Velkoobchodníci a importéři
LIHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupel. firmy: L. Kirscht Sr., Frick erbzt.
Tel. 544. 1001 Farna ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku
Cabinet a Extra bledé v součkách a v lahvích.
Vyrova se každému a žádné ho nepředčí

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.
Veliká pečlivost a obchodní opatrnost
NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecnost.
NAŠE ODMĚNA. Stále se zvěřující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Starí a spolehliví sládcí.

—Vaří a lahvuji výborné pivo.—

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, oblíbí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perlicí se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody — není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižším smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb pintových. Objeďte si u svého obchodníka aneb telefonem. — Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvuji výborné pivo.
SOUTH OMAHA, NEB.

